

L'empremta del país del cedre

Pablo, fidel de l'Opus Dei, ha viscut al Líban durant uns quants anys, per ajudar en la tasca apostòlica de la Prelatura. Mirant enrere, recorda les seves impressions i les coses que ha après.

17/12/2019

Quan sentia dir que la vocació a l'Obra és una aventura, no acabava d'adonar-me què significava realment. Recordo quan van demanar-me si volia anar al Líban

per donar un cop mà en la tasca apostòlica de l'Opus Dei. M'ho vaig pensar i vaig respondre que sí; tot i que en aquell moment, em resultava difícil fins i tot situar el país al mapa i el que em venia a la ment era una ciutat enmig de desert sent bombardejada. I, res més lluny de la realitat! Aviat deixaré aquest país fantàstic i tornaré a Roma per continuar els meus estudis de teologia. Mirant enrere, han estat uns anys d'activitat intensa, una cosa així com una pel·lícula a càmera ràpida.

Personalment, si alguna paraula resumeix el Líban, és "contrast". No només per la seva orografia, que conjuga àmplies planes amb muntanyes de fins a 3.000 metres. Els paisatges desèrtics limiten amb espessos boscos que es cobreixen de blanc a l'hivern. Allò que més crida l'atenció, però, és la convivència pacífica en una barreja harmoniosa de cultures, civilitzacions, ritus i

religions; on el trilingüisme et permet saltar d'una llengua a una altra sense necessitat d'explicació, de manera divertida.

Sens dubte, per sobre de tot hi destaca la gent: una hospitalitat cridanera s'obre pas cobrint qualsevol possible carència. Aquesta acollida cordial va fer que des del primer dia, sense conèixer encara la llengua local, em sentís com a casa.

Amb refugiats sirians, palestins i iraquians

Al Líban he treballat en una ONG d'ajuda humanitària que m'ha permès obrir moltes portes a relacions professionals i personals que han derivat en amistat veritable. El tracte amb refugiats sirians, palestins i iraquians, a més de població local en situació de vulnerabilitat, em va animar a enfocar la meva tesi de teologia cap a

aquest àmbit, tan polèmic i necessitat d'un acostament des de la fe.

És bonic veure com l'Opus Dei s'adapta a les circumstàncies de cada país. Per això, les activitats solidàries tenen un pes important en el nostre apostolat al Líban. Són moltes les visites a ancians, pobres, refugiats i orfes; tornejos de futbol i classes de reforç en col·legis públics els caps de setmana, o voluntariat en menjadors socials. Ajuden a posar la mirada més enllà del propi ambient i a tancar velles ferides de la guerra, sortint a l'encontre de qui ha perdut fins a la llar.

També els camps de treball internacionals que hem organitzat a l'estiu amb gent jove han estat molt positius, no només per l'ajuda real que es presta als necessitats, sinó pel creixement personal que experimenten els participants. Queden profundament remoguts.

Xerrades de formació cristiana amb nois maronites, ortodoxos i xiïtes

Els nois que vénen pel centre de l'Opus Dei a Beirut per rebre formació espiritual són de diferents col·legis i barris. Tot i que les distàncies no són llargues, el dens trànsit fa que ho sembli. Per això, per a molts és molt meritori l'esforç que fan per traslladar-se fins aquí.

Són incomptables els partits de futbol, els experiments i invents, les excursions de cap de setmana, els jocs, les festes temàtiques, les celebracions d'aniversari i les gynkanes que hem organitzat al llarg del curs. En aquest ambient tan obert i enriquidor, tenim xerrades de formació cristiana amb nois maronites, ortodoxos i xiïtes alhora. Tot un repte per transmetre un missatge que resulti de profit per a un públic tan dispar.

El barri ens ha acollit de meravella i fins i tot hem fet amistat amb alguns refugiats sirians que viuen a prop i que ens recorden que no cal anar-se'n molt lluny per ajudar qui té necessitat.

Ara s'ha iniciat la construcció d'una seu nova del centre, que es traslladarà de Baabda al popular barri de Badaró; l'edifici albergarà una residència d'estudiants i un club juvenil. Gràcies a Déu, hi està ajudant moltíssima gent, sigui materialment, econòmica o espiritual. Em perdré la inauguració, però estic convençut que serà un gran salt per a la tasca apostòlica amb gent jove al país.

Un club juvenil a la ciutat més antiga del món

Un altre aspecte destacable és la presència de Déu en el llenguatge quotidià. Sigui quin sigui l'origen o creença de cadascú, el Senyor és un

més a taula, i s'hi reflecteix en les incomptables frases fetes de l'àrab per a cada moment del dia. Això, permet certs avantatges en el terreny apostòlic, on es passa del que és humà al diví sense solució de continuïtat.

La gent no amaga la seva condició de xiïta, sunnita o drus. Els cristians, per la seva banda, no dubten a manifestar l'orgull per ser fills de Déu, portant el rosari a coll i omplint d'imatges sagrades els negocis, els carrers, els pobles i fins els cims de les muntanyes. Recordo el dia que arribava a casa i vaig haver d'apartar la moto pel rugir d'un vehicle que s'acostava perillosament per darrere. En posar-se al meu costat, vaig veure un cotxe esportiu completament tunejat amb la frase *Only the Blood of Christ* per tot el costat.

Un dels esdeveniments que més m'ha omplert d'alegria ha estat el

començament d'un nou club juvenil a la ciutat de Byblos. Després de gairebé tres anys, han passat més de cent vint nois per les activitats que organitzem en unes instal·lacions on encara manquen força coses. La tasca dels supernumeraris d'aquesta ciutat és encomiable, i m'ha permès veure de primera mà el compromís dels pares per formar els fills en un club juvenil. Tot i que encara s'està buscant una seu estable i braços per atendre tants nois, a tots ens il·lusiona el creixement de la tasca apostòlica en aquesta zona de país, tan carregada d'història i de gent ben disposada.

Passen els anys i la motxilla es va carregant de vivències. Deia sant Joan Pau II que el Líban, més que una nació, és un missatge. Sens dubte el pas pel país del cedre, terra de conversions i gresol de civilitzacions, deixarà una empremta profunda. Tot i que, en algun moment ens pot fer

respecte el futur, paga la pena
deixar-se sorprendre pels plans de
Déu, sovint velats i inesperats. A la fi,
encara que no ho busquis, sempre
surts guanyant.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/numerari-opus-
dei-liban/](https://opusdei.org/ca/article/numerari-opus-dei-liban/) (23/03/2026)